

LUCIE MELICHAROVÁ

TERAPIE VÍNEM

TERAPIE VÍNEM

Lucie Melicharová

*„K lidskému štěstí a k úsměvné pohodě patří prostřený stůl,
víno a přátelé.“ – Homér*

Dita

Dita postávala u malé kašny ve spodní části náměstí 1. Máje v Chomutově, odkud měla skvělý výhled, a hledala v náhodných kolemjdoucích muže, s nímž se měla setkat v pizzerii U Kostela. V šest hodin tam měli sraz. Bylo za osm minut šest a stále ho nikde neviděla, a tak se rozhodla, že se půjde posadit dovnitř.

Našla si místo, ze kterého viděla na nově příchozí hosty, a objednala si jemně perlivou vodu. Podívala se na mobil, jestli nemá zmeškaný hovor nebo nepřijatou zprávu od Michala, ale neozval se.

Dita si trochu nervózně hrála s párátky, které byly k dispozici ve skleničce na stole, a rozhlížela se. Otevřely se dveře a vešel do nich muž, jemuž mohlo odhadem být zhruba čtyřicet let. Měl nazrzlé vlasy, prosvítaly mu kouty a nahoře se mu dělalo céděčko, které maskoval nevzhlednou přehazovačkou. Dita si ho změřila pohledem, byl viditelně nižší než ona, mohl měřit tak metr šedesát. Navzdory červencovému horku byl oblečený do šedého svetru na zip s černým nápisem na hrudi, pod ním měl bílé tričko zastrčené do světle modrých džín s dírou na koleni. Obutý byl do šedých sportovních bot, které toho měly viditelně dost za sebou.

Dita se trochu orosila. Doufala, že to není ten, se kterým si dopisovala celý měsíc. Byl mu trochu podobný, ačkoli na fotkách, které měl na svém profilu na seznamce, vypadal jinak: mladší a rozhodně hezčí.

Muž se rozhlížel po pizzerii a když si jí všiml, lehce se na ni usmál a zamířil k ní. „Ahoj, ty musíš být Dita?“ řekl s lehkým náznakem otázky.

Kývla. „Tak v tom případě ty musíš být Michal,“ odpověděla mu s nuceným úsměvem. Trapněji si nikdy v životě nepřipadala. Cítila, jak rudne. Trochu si přes stehna stáhla černé květované šaty a zvlněné tmavé vlasy si automaticky přehodila přes ramena.

Jeho trochu křivý úsměv odhalil zažloutlé zuby s tmavými skvrnami od kávy. Navíc je měl křivé a jako noty na buben.

Podali si ruce a políbili se na tvář na seznámenou. *Smrdí kouřem*, pomyslela si Dita a udělalo se jí z toho trochu nevolno. Neměla ráda cigaretový zápach. Ale rozhodla se, že této schůzce dá šanci a nebude povrchně soudit jen jeho vzhled a pach. Vždyť si po chatu tak dobře rozuměli!

Objednali si pizzu. Chvíli si povídali, ale nebylo to takové, jaké si Dita představovala. Zdál se jí divný. Byl zamlklý, ona byla tou, která rozvíjela konverzaci, on jí pouze stroze odpovídal.

„Děláš skladníka, jo?“

„Jo.“

„A baví tě to?“

„Docela,“ řekl a z plné pusy mu vytryskla sprška sýra.

„Jak dlouho už to děláš?“

Pokrčil rameny. „Pět let.“

Dita už nevěděla, na co by se ho měla dál ptát. Na všechny její otázky odpovídal jednoslovně a sám se na nic nezeptal, a tak jí po

chvíli došla témata k hovoru a pouze v tichosti jedla svou špenátovou pizzu s kuřecím masem a cítila se trapně.

A když se pak Michal začal dívat do mobilu a nevěšmal si jí, Dita si uvědomila, že je to vlastně její první schůzka od smrti jejího muže a že se s Michalem můžou rozloučit jako dospělí lidé s tím, že by jim to prostě neklapalo. Nebylo na něm nic, co by jí imponovalo.

Za chvíli Michal našel, co hledal, a odložil mobil. Zadíval se na Ditu s mírně zastřeným výrazem, naklonil hlavu na stranu, trochu našpulil rty a arogantním tónem řekl to, co si nepřeje slyšet žádná žena. „Myslel jsem, že vypadáš jinak.“ Nespouštěl z Dity oči. Odráželo se mu v nich očekávání. Byl zvědavý, co mu Dita odpoví. Rád přiváděl ženy do rozpaků.

Dita si usrkla vody. „A jak sis mě představoval?“ zeptala se klidným hlasem a v hlavě se jí roztočil vír myšlenek. To, co si před malou chvilkou vstípila do hlavy, se pomalu rozplynulo jako pára nad hrncem.

„No,“ zarazil se, změřil si ji kritickým pohledem a bez okolků vyřkl jediné slovo: „Hubenější.“ Pohrdavě si odfrkl. Pak se na ni podíval s kamenným výrazem a čekal na její reakci. V duchu se však usmíval. Tuhle hru měl rád.

Dita jen vykulila své hnědozelené oči a nebyla schopna slova, ačkoli měla na jazyku zástup trefných odpovědí. Otevřela ústa, byla připravená k útoku, ale nevydala ani hlásku.

„Proč máš na profilu jen fotky svého obličej?“ zeptal se jí útočným tónem dřív, než Dita stačila cokoliv odpovědět.

Ona na něj stále jen nevěřičně zírala. Jak si dospělý muž může dovolit něco takového říct ženě? *Neomalenec*, pomyslela si.

„No nic. Tohle by nám neklapalo. Nemohl bych chodit s někým tak tlustým, jako jsi ty.“

„Tak si trhni nohou,“ neudržela se Dita. „Ty taky nejsi žádný terno, abys věděl.“

„Podívej se na sebe, ty velrybo!“ zle se na ni podíval. „Nic platit nebudu, nazdar,“ zvedl z jejího talíře poslední kus pizzy, se zaskřípěním odsunul židli a odešel. Venku se rozesmál. Další večere zdarma. Byl hrubián a vyžírka, ale nestyděl se za to. Ještě dneska rozehraje podobnou hru s další chudinkou.

„Hulvát jeden,“ ulevila si Dita polohlasně. Mávla na servírku, která je celou dobu pozorovala. „Přineste mi skleničku vína, prosím.“

„A jaké byste si dala?“

„Nějaké bílé sladké, děkuju.“

Servírka jí donesla skleničku vína a postavila před ni i panáka vodky. „Na účet podniku,“ mrkla na ni. „To byl hroznej debil, ale nic si z něho nedělejte,“ snažila se Ditu podpořit.

Dita se na ni slabě usmála, pak do sebe obrátila panáka a zapila to skleničkou vína. Zaplatila útratu a se žalostným pocitem šla domů.

Byly dvě hodiny ráno a Dita ne a ne usnout. Znovu myslela na Michalova slova. Plakala. I ji samotnou kolikrát trápilo, že nemá postavu modelky a nemůže si na sebe vzít, co chce a co by se jí

skutečně líbilo. Nechtěla nakupovat pouze v obchodech s XXL módou. Tyhle emoční výkyvy mívala celkem často. Snažila se proto vyhýbat věcem, které ji podle ní *dělaly tlustou*, jako zrcadla nebo foťáky. A možná proto (nevědomky) na seznamku vložila pouze fotky svého hezkého obličejce. Michal měl pravdu. Napadlo ji, že poprosí Sáru, aby jí nějaké nové fotky udělala.

Vstala z postele a dívala se do zrcadla. Sahala si na své břicho a stehna, dívala se na celulitidu pod zadkem. Měla třicet kilo nadváhu, ale celkově se cítila dobře. Jenomže se neuměla přimět, aby změnila svou životosprávu, a tak se snažila učit se mít ráda samu sebe takovou, jaká je. Učila se mít ráda své strie (protože ty jí *způsobila* její dcerka Anežka) i celulitidu.

Ideál krásy má přeci každý jiný. To, že žena nemá proporce vyhublé modelky, neznamená, že není krásná. Je krásná pro spoustu těch správných nepovrchních lidí. Ale především by měla být krásná sama pro sebe. A v dřívějších dobách byla ideálem krásy Věstonická Venuše, tak proč by jí nemohla být i teď?

Tentokrát Ditu netížila pouze špatná nálada, ale tížila ji také její přebytná kila. *Já zhubnu!* řekla si pro sebe a najednou se cítila motivovaně. Sedla si k počítači a pročetla si různá fóra a rady od lidí, kteří zhubli. Ale nebyli to odborníci, takže se pídila dál a našla si články a webové stránky, kde o problémech s nadváhou a obezitou hovořili nejen uznávaní odborníci, ale také lidé, kteří pod vedením těchto odborníků dokázali shodit svá přebytná kila. Nejvíce se jí líbilo, že hlásali motta jako: „POMŮŽEME KAŽDĚMU!“, nebo „KAŽDÝ DOKÁŽE ZHUBNOUT!“ či „DIETU A CVIČENÍ TI

UŠIJEME NA MÍRU“. Vizuální vjemy na internetu a všelijaké reklamy dokážou přesvědčit snad každého. Dita si usmyslela, že svou hubnoucí štaci nejprve zkusí nastartovat sama a uvidí, jak jí to půjde. Kdyby ztratila vůli nebo chuť ke cvičení, obrátí se na odborníka.

Nejdřív musím své tělo zbavit toxinů, řekla si. Detoxikační dieta je založena na vyvážené stravě bohaté na vitaminy, takže bude muset jíst spoustu syrové zeleniny a ovoce a vynechat mléčné výrobky, vejce, cukr a sladké a také alkohol. „Takže se ze mě stane na týden králík,“ řekla nahlas a zasmála se. Tohle vypadalo celkem nadějně. Teda až na to omezení vína. Ale týden bez vína to vydrží. Snad.

Zora

Byl konec července a venku pražilo slunce jako na Saháře. Vedro nepomáhal překonat ani zapnutý větrák, který se otáčel v půlkruhu a rozháněl chladný vzduch po místnosti. Zora zrovna prováděla kontrolu prostaty starému rotvajlerovi, když se jí udělalo nevolno. „Omluvte mě, prosím,“ řekla majiteli psa, který na ni s pousmáním kývl, a ona vyběhla z ordinace jako namydlený blesk.

A sakra! pomyslela si Zorka těsně před tím, než vyzvrátila oběd do záchodové mísy na veterinární klinice, kde pracovala jako zvěrolékařka. Během posledních několika málo dní ji nevolnosti sužovaly dost často. Dnes v noci toho málo naspala, protože měla často nutkání na zvracení a bolel ji žaludek. Cítila se příšerně unavená a vyčerpaná. Bála se, že omylem způsobí nějakou bolest nemocnému

zvířeti, které by zrovna ošetřovala. Zvažovala dovolenou. Trochu odpočinku by jí neublížilo. Už si ani nevzpomínala, kdy naposledy byli s Matyášem na dovolené, jen tak se váleli na pláži nebo chodili po horách. Žaludek se jí znovu sevřel a ona opět pocítila nutkání na zvracení. Po chvilce se opláchlá studenou vodou a zadívala se na sebe do zrcadla. *Co to se mnou je?* říkala si. *Bud' mám nějakou střevní chřipku, nebo jsem těhotná.* Vytřeštila sama na sebe oči a snažila se zahnat tu poslední myšlenku zavrtěním hlavy.

Na těhotenství se ještě necítila připravená. Ačkoli na to měla věk. Brzy jí bude třicet. Měla taky stálého partnera, na kterého se mohla vždycky spolehnout. S Matyášem spolu byli už pět let, vše jim bezvadně klapalo, ale Zora přesto ještě nechtěla být matkou. Nebo si alespoň myslela, že nechce být. Nedávno si otevřela vlastní veterinární ordinaci a chtěla si rozjet svůj vlastní byznys.

Nicméně dva dny zpožděná menstruace, kterou jinak mívala přesnou jako švýcarské hodinky, značila, že ani blízcí se mateřství nemůže vyloučit. A taky si moc dobře uvědomovala, že by byl Matyáš velmi rád. On už by chtěl mít děti. Mockrát se spolu o dětech bavili. Matyáš ji několikrát téměř přemlouval, aby se už začali snažit o miminko, ale Zorka mu nedokázala říct, že se zatím necítí připravená stát se mámou, a tak pokaždé rozhovor na toto téma zahrála do outu. Nechtěla ho ranit. Milovala ho.

Vrátila se do vyšetřovny, kde stále ležel na vyšetřovacím stole rotvajler Nero a čekal, co se bude dít dál. „Omlouvám se,“ řekla majiteli psa a pokračovala ve vyšetřování. Po chvilce psa poplácala po zádech a pochválila ho za statečnost. Nerova majitele zaúkolovala, aby

sbíral psovi moč k dalšímu rozboru. Upozornila ho však, že pes bude muset podstoupit kastraci.

Ve čtyři hodiny jí skončila ordinační doba. Nasedla do auta a jela do nejbližší lékárny, aby si koupila těhotenský test. Rovnou z lékárny zašla do supermarketu, aby nakoupila maso a zeleninu na večeri a jela domů.

Doma pověsila kabelku na věšák v předsíni a přivítala se se svým partnerem, který se pomalu chystal na noční směnu.

Zora vybalila nákup a připravila Matyášovi svačinu, aby v noci netrpěl hlady. Neustále však myslela na těhotenský test, který měla bezpečně ukrytý v kabelce a necítila se ve své kůži. Už chtěla znát výsledek. Rozhodla se, že si test udělá, jakmile Matyáš odjede do práce. Věděla sice, že nejspolehlivější je vzorek ranní moči, nicméně již nyní mohla mít v moči dostatečnou hladinu těhotenského hormonu hCG.

Jakmile se zabouchly za Matyášem dveře, vylovila Zora z kabelky krabičku s těhotenskými testy. V rychlosti si přečetla instrukce. Třesoucí se rukou ponořila indikátor těhotenského testu do nádobky s močí přesně podle návodu. Poté test položila na umyvadlo a chvíli čekala. Objevily se dvě čárky. Jedna výrazná, druhá velmi slabá. *Bud' je to chyba testu, nebo jsem v tom*, řekla si pro sebe. *Ráno si test udělám pro jistotu znovu.* Ale už teď jí bylo jasné, že to chyba testu není. Matyáš bude skákat nadšením. Zora však byla natolik v šoku, že si svou radostí jistá nebyla. Potřebovala tuto novinku vstřebat.

Večer před spaním zamaskovala všechny stopy. Těhotenský test vrátila zpátky do obalu a i s krabičkou ho schovala ve své skříni. Nechtěla, aby si Matyáš hned po příchodu z práce něčeho všiml.

Nechtěla mu nic říkat, dokud nebude mít jistotu po testu z ranní moči.

Nedokázala však zamhouřit oči. Pořád přemýšlela. Co když je opravdu těhotná? Chtěla by víc kluka nebo holku? Bude dobrou matkou? Těšilo ji však vědomí toho, že Matyáš bude skvělým otcem, protože má děti rád a je velmi pozorný, milující, zábavný a hravý... A co ona? Nikdy neměla zrovna kladný vztah k dětem. Od dětství tíhla spíš ke zvířatům. Už jako dítě si hrála na zvěrolékařku, hrála si s plyšovými a gumovými zvířátky, přestože její sestra si hrála s panenkami. Jí se však s panenkami nebo na rodinu nikdy hrát nechtělo. A když jí někdo chtěl dát pochovat miminko, bránila se tomu. Byla narozena ve znamení Vah, takže byla velmi nerozhodná. Jako když nevěděla, jestli má jít studovat veterinární lékařství nebo sociální práci, a tak si vyzkoušela obojí. Chvilí studovala sociální práci, dokud nezjistila, že veterina pro ni bude tím pravým ořechovým. Nebo jako když se měla rozhodnout, jestli budou s Matyášem žít v jejím nebo v jeho bytě. Jenomže tyto věci se dají vždycky změnit. Ale když si jednou vybere, že se stane matkou, už to nebude moct nikdy změnit. Cítila se podivně.

Ráno provedla test znovu. Samou nervozitou zavřela oči a počítala do dvaceti. Vzala tyčinku do ruky a přitiskla si ruku k ústům.

Test byl pozitivní.

Zora chodila po bytě sem a tam a připadala si jako Bludný Holanďan. Přemýšlela. Co teď? Co by měla udělat?

Na internetu v mobilu si vyhledávala podrobnosti o těhotenství a vývoji plodu. Chtěla vědět, co vše ji čeká. Hledala si však také informace o interrupci a jejích dopadech na psychiku ženy a o tom, jak těžké by mohlo být znovu otěhotnět pro ženu po třicítce, kdyby se jednoho dne rozmyslela a chtěla mít dítě později. To ji dost vyděsilo. Nebyly to pozitivní prognózy.

Jeden článek hlásal: „*Potraty můžou za jedno úmrtí těhotných žen z dvanácti!*“

Jiný zase oznamoval: „*Interrupce může být rizikem pro budoucí těhotenství!*“

V článku *Miniinterrupce: jak vysoké je riziko za život bez dítěte* psali, že stavy po zákroku provází velké bolesti podbřišku, různé záněty dělohy, poruchy menstruačního cyklu, ale také psychické problémy.

Zora uvažovala. Přeci jen bylo toto těhotenství výplodem jejich lásky a zabít něco tak maličkého a nevinného, je v dnešní době sice medicínsky snadné, ale vyrovnání se s tou ztrátou, ač vědomou, musí být pro ženu velmi náročné. Představa toho, že by tento zákrok podstoupila a po čase by se jí do hlavy vetřely výčitky, které by jí říkaly, že teď by mohla rodit, teď by náš syn šel do první třídy, teď by ze mě mohla být babička, byla velmi děsivá. Nehledě na to, že kdyby tento zákrok podstoupila, aniž by o tom Matyáš mohl jakkoliv rozhodnout, by jí to převrátilo celý její svět naruby. Tohle nechtěla podstupovat za žádnou cenu.

S Matyášem měla vše, co si kdy vysnila. Měli se spolu jako v bavlnce. Vše se jim dařilo. Kdyby podstoupila interrupci, zcela určitě by to mělo negativní dopad na jejich vztah. Dítě by mohlo jejich vztahu nabídnout zcela nový rozhled a možná by je to ještě víc stmělilo. Ale Matyášovi o tom, že čekají miminko, řekne, až se sama bude cítit jistěji.

Potřebovala to však někomu sdělit, proto se rozhodla napsat to kamarádkám.

ZORA: Holky, asi průser!

DITA: Co se děje?

EMMA: Co se stalo?

ZORA: Jsem těhotná!

SÁRA: No ty vole! Hustý!

INNA: Bouchneme šáňo, ne?

ZORA: To právě nevím. Nevím, co mám dělat.

EMMA: Ty to nechceš?

ZORA: Nevím...

EMMA: Určitě se rozhodneš správně.

INNA: Matyáš je hodnej chlap a můžeš se na něj spolehnout, to ti určitě pomůže s rozhodováním.

Inna měla pravdu.

Sára

Na hotel dorazila Sára s kamarádkou Lindou až těsně před druhou ráno, protože letadlo mělo tři hodiny zpoždění. Recepční jim vydal karty od pokoje, a tak vyrazily do druhého patra. Možná to bylo únavou, ale první pokus odemčení pokoje byl neúspěšný. Sára to tedy zkusila znovu, ale ani na druhý pokus se dveře neotevřely.

„Sáro, ty odemykáš jinej pokoj,“ řekla Linda a vyprskla smíchy.

Se smíchem se odebraly na druhou stranu chodby a odemkly již správné dveře. Pokoj byl překrásný, v hezčím snad Sára nikdy ubytovaná nebyla. Dvě manželské postele, velká skříň se zrcadly, pěkná koupelna s prostornou sprchou a terasa s výhledem na moře. Paráda!

Vybalily si věci, lehly si do postelí a v tu ránu usnuly.

Budík zazvonil v 7:45 ráno. Snídaně se podávaly od sedmi do desíti formou švédských stolů.

Po vydatné snídani anglického typu se převlékly do plavek a vyrazily na pláž. Egejské moře, omývající břehy řeckého ostrova Rhodos, bylo průzračně čisté. Sluníčko hrálo. Teploměr umístěný u baru ukazoval 36 stupňů Celsia. Sára se po chvíli opalování nabídla, že dojde na bar pro pití. Pitný režim je v takovýchto vedrech nutné dodržovat!

Nasadila si slaměný klobouk a tmavé vlasy ostríhané nakrátko pečlivě schovala pod něj. Horký písek ji páčil do chodidel, proto trochu zkrivila ústa. Zvedla hlavu od rozpáleného písku v okamžiku, kdy proti ní prošel muž v bílém tričku a červených koupacích

šortkách. Na rtech se mu mihnul úsměv a nepatrně zakroutil hlavou, když si všiml, že nese v ruce své černé pantofle s kočičím obličejem a čouhajícími oušky.

Udělal pár kroků a otočila se po něm.

I on se po ní ohnal pohledem. Usmál se.

Sára poprosila o vodku s džusem pro sebe a gin s tonikem pro kamarádku. Nejdřív si pomyslela, že je docela brzy na popíjení alkoholu, ale pak pokrčila rameny. Jsou přece na dovolené, tak jaképak copak.

Vracela se zpátky za Lindou a všimla si, že ten krasavec, kterého mījela cestou k baru, má rozprostřenou deku kousek od nich. Bílé tričko si rychlým pohybem stáhl a ukázal vyrýsovaný pekáč buchet. Tričko ležerně odhodil na deku a vydal se s jiným mužem osvěžit se do moře. Doufala, že ten druhý je jen jeho kamarád. Měla na něj totiž zálusk.

Sára se posadila a sundala si vršek svých červených trojúhelníkových plavek, na nos si nasadila sluneční brýle, aby ho mohla po očku pozorovat. Upíjela brčkem vodku s džusem a sledovala každý jeho pohyb.

„Koho tam pořád tak pozoruješ?“ zeptala se Linda a vytáhla se na lokty. Rukou si stínila před očima a rozhlížela se.

„Podívej se na ty dva, jak jdou pomalu do moře, asi se bojí namočit si koule,“ smála se a upila vodky s džusem. Vodka v džusu však nebyla pomalu cítit. Příště musí říct barmanovi, aby vodkou nešetřil.

Lindě vystříkl gin s tonicem nosem, jak se zasmála ve stejný okamžik, kdy se napila. „Jsi pitomá,“ řekla, „ale jsou docela pěkní, co?“

posadila se, aby na ně lépe viděla. „Který se ti líbí víc?“ zeptala se, když přišla vlna a oba skočili do moře.

„A tobě?“ chtěla vědět Sára.

„Mně se líbí ten v těch modrých plavkách, ten tmavovlasej,“ zamyslela se Linda.

Sára se v duchu zaradovala. „Mně zas ten druhej, ten blondák. Ten je sexy. Jdeme se vykoupat?“ mrkla na kamarádku.

Bylo právě poledne a moře bylo teplé jako kafe, takže se ani pořádně neosvěžily. Houpaly se však na vlnách a bylo jim krásně. Jak málo stačí na dovolené k tomu, aby se člověk zbavil veškerého stresu, vypnul a jen si užíval zaslouženého relaxu. Nejhorší na tom bylo, že na dovolené vždycky utíkal čas mnohem rychleji a pak o to těžší býval návrat zpátky do reality.

Po obědě si chtěla Linda dopřát odpočinek mimo slunce, zůstala tedy na pokoji. Sáře slunění se nevadilo, proto se vydala na pláž, kde si četla román Jeden plus jedna od Jojo Moyesové. Na čtení se ale nedokázala soustředit. Pořád se na sebe s tím neznámým krasavcem v červených plavkách usmívali.

Emma

Emma stála v modrých kalhotkách s kočičkami a černé podprsence před zrcadlem v ložnici. A jako každá žena se prohlížela a hledala své nedostatky a přednosti. Sice neměla míry modelky, ale nijak otlá taky nebyla. Musela však uznat, že je pěkná ženská. Je jí

kus. Není žádná „ani cici, ani rici“, jak říkávala její babička. A když se snažila, měla i tři brady.

V obličejí byla hezká. Plné rty a rovné bílé zuby roztahovala v široký hollywoodský úsměv při každé příležitosti. Kam se na ni hrabe Julia Roberts. Při úsměvu jí kolem hnědých očí tančily drobné vrásky, které pozdvihovaly její dobrosrdečnost. V obličejí jí souměrně hrály také pihy krásy, které k ní neodmyslitelně patřily. Nos měla takový akorát, žádný pršák nebo prasečí rypáček. Na co však na sobě byla nejvíce (a také náležitě) pyšná, byly její dlouhé husté tmavohnědé vlasy, které jí letní sluníčko barvilo do zlata. Za celý svůj dvaatřicetiletý život si je ani jednou neobarvila. Dokud nezačne šedivět, barvit se nebude.

Oblékla si modré zavínovací šaty s kapsami v délce těsně pod kolena, které lichotily její postavě. Obkreslovaly její ženské křivky, ale zároveň neprozrazovaly, že její břicho vypadalo, jako by byla ve třetím měsíci těhotenství. Nejlépe však pod nimi vypadal její zadek. A modrá barva, nejvíce podobná nebi před smrákáním, jí velmi slušela.

Nasadila si hodinky s velkým stříbrným ciferníkem a bílým koženým páskem a zjistila, že je nejvyšší čas jít. Naházela mobil, klíče a peněženku ledabyly do malé bílé kabelky a nazula si bílé sandálky se stříbrnými prvky. Venku bylo právě červencové horko.

Radek už na ni čekal v autě. Políbili se. Polibek to byl však velmi mdlý a odtazitý. Díval se na ni a ona čekala, že jí řekne, že jí to sluší. Pochvaly se však nedočkala. V jeho výrazu bylo něco jiného než

zalíbení. Nevěděla, jak přesně to identifikovat, ale nejvíce se ta grimasa jeho obličeje podobala znechucení.

„Sis jako vzala šaty, jo?“ zeptal se dost zbytečně.

Očividně, pomyslela si a nasucho polkla. „Vidíš, ne?!“ opáčila s malinko podrážděným tónem a snažila se, aby to nevyznělo jako otázka. Pořád nechápala, o co mu jde. V poslední době si příliš nerozuměli.

„Hm,“ zamručel. A možná trochu netrpělivě se rozjel, až auto cuklo a Emma s ním.

Jeli mlčky zhruba pět minut, když vtom se na ni Radek znovu podíval a v očích mu zlostně zajiskřilo. „Víš, že šaty a sukně jsou pro starý báby? Kdy už se začneš oblíkat úměrně tvému věku?“ vysoukal ze sebe a tvářil se drsněji než šmirgl papír.

Emmu zamrazilo. Nevěděla, co mu na tenhle podivný názor má říct. Trochu ji to urazilo, trochu rozesmutnilo, ale trochu i pobavilo. Byla na vázkách, který z těchto pocitů by si měla vybrat. Nakonec se na něj podívala smutným pohledem a v jeho očích tančil vítězoslavný tanec.

„Takže mám to otočit, aby ses převlékla?“ zeptal se.

Emma kývla. Ještě nebyli daleko od domova.

Když dorazili na parkoviště, navrhl jí, ať sebou hodí, protože mají rezervaci u stolu s výhledem na centrum města.

Odpoutala se a vystoupila z auta. A v tu chvíli měla jasno. „Víš co, polib si prdel. Nazdar!“ Bouchla prudce dveřmi jeho nablýskaného vozu.

On vystoupil a přes střechu na ni zaskočeně volal a domáhal se odpovědi, co má tohle její náhlé chování znamenat. Tohle nečekal. Nemohl to čekat. Ona byla vždycky ta hodná, poslušná a milující partnerka, která by pro něj udělala všechno na světě a upřednostňovala jeho přání, sny a touhy před svými, čehož si on byl setsakra vědom.

Emma se otočila, ukázala mu svůj prostředníček s rudě nalakovaným nehtem a se slovy „*naser si*,“ odklusala z jeho dohledu. Koutky úst se jí roztáhly do úsměvu. Srdce jí prudce bušilo. Adrenalin jí stoupal do celého těla. Měla nepřekonatelnou potřebu smát se nahlas, a tak se prostě rozesmála. Vědomí, že překonala jeden ze svých strachů, ji uvolnilo. Kovový řetěz očko po očku praskal a ona se cítila čím dál volněji.

Za tu krátkou chvíli, než došla z parkoviště domů, jí Radek volal dvakrát. Oba hovory odmítla. Nechtěla s ním mluvit.

V chodbě skopla z nohou sandály a nechala je ledabyly ležet na podlaze. Vylezla na balkon a chvíli se dívala před sebe. Dívala se v dál. Nevnívala však nic z toho, co měla v zorném poli, spíš jako by hleděla do blba, jako by hleděla přímo do své budoucnosti.

Vrátila se do bytu, sedla si na pohovku a nohy natáhla na stolek. Radek už jí nevolal. Úsměv ji stále neopouštěl. Přihlásila se do chatovací aplikace a do skupiny s názvem *Kámošky* napsala zprávu.

EMMA: SOS! Musíme se brzy sejít na víno.

SÁRA: Jasně. Co příští sobotu?

DITA: V sobotu by to bylo fajn!

ZORA: Souhlasím se sobotou.

INNA: Taky souhlasím. Rezervace na sedmou v Grandiose.

Všechny čtyři odpovědi přišly během pěti minut.

EMMA: Těším se na vás, holky!

Emma se pousmála do mobilu a odložila ho na stůl. Sáhla po knize a začala se.

Už bylo osm hodin večer, tedy tři hodiny po rozmišce na parkovišti a Radek se Emmě stále neozval. Nevěděla, jestli má být ráda, nebo si má dělat starosti. Každopádně byla skálopevně rozhodnutá, že ona se ho dožadovat nebude.

Vykoupala se a navečeřela. Pustila si televizi jako kulisu. Neměla ráda, když byla sama doma a všude kolem ní se rozprostíralo ticho. Seděla pouze v lehkém saténovém župánku na gauči, na klíně měla notebook a surfovala po internetu. Chtěla si udělat radost, takže si vybírala něco na sebe – a zadařilo se. Koupila si hned troje šaty: dvoje letní a jedny koktejlky v tmavě modré barvě. Možná trochu na just Radkovi.

Po desáté hodině uslyšela zarachocení klíčů v zámku, a tak rychle vypnula televizi, zaklapla notebook a jako myška utekla do ložnice. Dělala, že spí. Jako už tolikrát.

„Emmo!“ volal na ni z chodby.

Poznala, že je opilý. Zvedla se v ní vlna vzteku a odporu. Vztek ji donutil vstát z postele a šla za ním. „To si snad děláš srandu!“ křičela na něj. „Zase ses ožral. Já už na to nemám. Už toho mám vážně dost!“ bědovala, když uviděla jeho skelný pohled. Opět. Hnusil se jí.

Nesnášela, když přišel domů se zamotaným jazykem, nohama, světem. Bylo jí z toho úzko. A co víc – pomalu se to stávalo jejich denní rutinou.

„Co zas remcáš, sta...“, ohromně škytl, „stará!“

Zhluboka se nadechla. Věděla, že by mu neměla odpovídat, že by ho měla ignorovat, ale vzdouval se v ní stále větší vztek. „Nerozčiluj mě! Jsi vožralej jak prase...“

„Kdo je vožralej?“ znovu škytl. „A co má jako bejt?! Jsem šel na pivo, no.“

„Jak co má bejt!“ vylítla jako čertík z krabičky. Tolik ji rozohnil. „Proč si myslíš, že se pořád takhle hádáme? Přijde ti v pořádku chodit domů několikrát do týdne vylitej jak váza?“

„Mlč!“ zakřičel. „Doted’ jsem se bavil a tys mi to zkazila.“ Bouchl dlaní do vchodových dveří.

„Jdi radši spát a nedělej tady cirkus na celej barák,“ nařídila mu. Neměla zájem se s ním dál bavit. Nechtěla se na něj ani podívat. Sice s plnou pusou keců, ale poslechl ji.

Aby ho neslyšela ani chrápat, pustila si rádio. Zrovna hráli písničku s názvem S tebou nebo bez tebe. Jak příznačné. Seděla na gauči a po tvářích jí stékaly hořké slzy zlosti a zklamání. Proč mu pokaždé naletí na ty jeho sliby? Proč mu stále znovu dávala šance? Už by je ani nespočítala. *A on se ještě cítí ukřivděný*, pomyslela si.

Seděla dlouho do noci v obýváku a tupě zírala před sebe. Vzpomínala na slova svého dědečka, který jí kdysi řekl velmi moudrou myšlenku: „S opilými nemá cenu diskutovat. Když přijde v podnapilém stavu, nebav se s ním, ignoruj ho. Ráno moudřejší

večera.“ Svatá pravda. Jenže pro ni bylo těžké mlčet. Co na srdci, to na jazyku. Jenže to srdce měla velmi měkké, laskavé a důvěřivé, a tak ji bylo snadné zranit. To jí přidělovalo vrásky v jejím ještě mladém obličejí.

Radek by ráno samozřejmě zaspal do práce, protože neslyšel budík. Emma ho však slyšela až do obývacího pokoje, a tak ho šla vzbudit. Chvilí zůstala vzhůru. Chtěla počkat, až Radek odejde, aby si pak mohla lehnout do ložnice. Z ležení na gauči ji bolela záda. Radek se jí začal horečně omlouvat, jako už tolikrát.

Emma znovu zavřela pevně oči, nadechla se, až se jí hrud' viditelně zvedla a pokývala hlavou. „Dobře,“ zašeptala.

„Večer si uděláme romantiku,“ políbil ji na tvář, „slibuju,“ dodal.

Usmála se. „Dobře, tak se budu těšit.“ Přejela mu ukazovákem po čele, aby mu odhrnula vlasy.

Blížila se šestá večer. Emma se těšila na romantické chvíle se svým partnerem. Dlouho už mezi nimi žádné intimnosti nebyly. Potřebovala na chvíli vypnout. Navíc dneska se v práci stala téměř krotitelkou lvů. S prosbou o pomoc se u ní v poradně objevil mladý manželský pár. Manželé se asi dvacet minut zběsile hádali, křičeli a sprostě si nadávali. Emma se je snažila uklidnit, ale jako by ji ani neviděli, ani neslyšeli. Nakonec jejich hádka vyvrcholila tím, že pán dostal od své choti pořádnou facku, Emmě řekla *krávo* a s ohromným dupotem podpatků odkráčela.

Emma se upravila. Tentokrát si šaty nevezala. Oblékla si černé společenské kalhoty a šedou halenku. Přesně v šest večer zapálila svíčky, pustila romantickou hudbu a film čekal na spuštění.

Ve čtvrt na sedm se otevřely dveře. „Ahoj,“ pozdravil a rozhlédl se po obýváku. Vzal si do ruky jednohubku s česnekovou pomazánkou ozdobenou mandarinkou (udělala mu jeho nejoblíbenější). „Zlato, nezlob se, ale domluvil jsem se odpoledne s klukama, že si po práci skočíme na pivo.“ Chtěl ji políbit, ale uhnula mu. Už zase v ní stoupal vztek. Bylo divu, že po něm nehodila ten talíř s jednohubkami. Měla vážně namále.

„Vypadni!“ zakřičela.

„Proč se rozčiluješ?!“ stál a nevěřicně se na ni díval. To nikdy nevěděla, jestli ze sebe toho blbce jen dělá, nebo opravdu tak blbej je.

„To si ze mě teď děláš ale srandu, že jo?“ už jí zase tekly slzy.

Vysmál se jí. „Proč ZASE brečíš? Se podívej, jak se chováš. Si myslíš, že tady s tebou chci bejt, když se chováš jako pinda?!“ slovní útoky namířené proti ní z jeho úst zaznívaly stále častěji. Snad každý den slyšela, jaká je kráva nebo že je totálně dementní magor. Ale Emma už toho měla tak akorát dost.

„Co prosím?“ procedila skrz zaťaté zuby. „Nemyslíš si, že za tohle všechno můžeš ty?! Já se tu snažím, připravím občerstvení, šampaňský se chladí,“ sfoukla dvě svíčky, „ráno jsme se domluvili, že budeme spolu. Ty přijdeš z práce a myslíš si, že co?! Že se z tebe poseru?“ Sedla si na gauč a zabořila hlavu do dlaní. Rozplakala se. Věděla, že by před ním neměla brečet, že by mu neměla ukazovat slabost a slzy, jenže si nemohla pomoci. Bylo jí to líto.

„Chováš se jako kráva, nazdar.“ Práskl za sebou dveřmi. Stejně, jako včera ona.

Zase ji zklamal. Neudržela se a napsala mu zprávu.

EMMA: Nechápu, proč se ke mně takhle chováš? Co jsem ti udělala?

Nerada se utápěla v sebelítosti. Ale už nevěděla, kudy kam.

Odpověď přišla za hodinu a půl. Už měl znatelně upit.

RADEK: Se podívej, jak se chováš. Jako dítě. Já chci jít jenom na pivo a ty hned vyšiluješ. Si myslíš, že jsi hvězda. Jdu radši na pivo s kamarády, protože je mi s nimi líp než s tebou. Já se bojím jít doma i na záchod, abys nehydrovala. Pořád dokola ta samá písnička: proč jdeš na pivo, proč jsi opilej, proč jsi mi celou noc nenapsal, když jsi přišel až v sedm ráno. A bla bla bla. Koho by to bavilo.

EMMA: Spíš mi řekni, koho by bavilo bejt pořád s tebou. Já jsem tak blbá!!!

RADEK: To jsi.

Vypnula si telefon a zalezla do postele. Snažila se usnout, ale co chvíli se dívala na budík. Deset večer. Tříčtvrtě na jedenáct. Půl dvanácté. Čtvrt na jednu.

Uslyšela zámek.

„Spíš?“ dýchnul na ni svým alkoholem nasáklým dechem.

Neodpověděla.

„Zlato,“ zalomcoval s ní.

Něco nezřetelně zamumlala.

„Pojď ke mně,“ pohladil ji.

„Nech mě,“ vyštěkla a odtáhla se.

„Co je zase? Můžeš bejt ráda, že jsem vůbec přišel domů,“ pohrdavě se ušklíbl.

Myslela si, že špatně slyší. Posadila se na posteli. S našpulenými rty na něj naštvanež zírала.

„Co na mě tak čumíš?“ řekl Radek.

Dál se na něj mlčky dívala. Nevěděla, co by měla říct. Vzpomínala na dědečkova slova.

„Ty jsi taková ignorantská kunda!“ řekl jí do očí.

To byla poslední kapka. Vrazila mu facku. A potom ještě druhou.

Radek začal vřískat. Ječel na ni, že si dovolila hodně, že ji to bude mrzet, že tohle přehnal. Sprostými slovy nešetřil.

Ona se klepala vzteky i strachem. Hlavu sklonila mezi kolena a přikryla si ji rukama.

Radek dělal uprostřed noci scény. Hulákal jako na pouti. Vzal do rukou sušák, na kterém viselo vyprané prádlo, a začal s ním mlátit o zem, o zeď, o postel. Zlomená noha sušáku ji škrábla do holeně. Tekla jí krev. Radek chodil z jednoho pokoje do druhého a se vším třískal. V kuchyni sebral z odkapávače talíř a vzteky jím mrštil o zem, druhý hodil do dveří ložnice. Rozbil se na kusy. Křičel, jako by ho na nože brali.

Emma se bála odejít z ložnice. Bála se opustit své zatím relativně bezpečné místo. Choulila se po dekou, hlavu stále u kolen. Pramínek krve stékal po její noze a na holém nártu vytvářel rudou mandalu.

Klekl si k ní. „Tohle jsi posrala, holčičko,“ zašeptal. „Tohle jsi posrala!“ zakřičel.

Sbalil si tašku a odešel.

Nechal ji opuštěnou a zlomenou. Emma seděla mlčky na posteli a přemítala o posledních několika minutách. V hlavě se jí honily myšlenky. Emoce se předbíhaly tak rychle, až se jí z toho dělalo zle od žaludku. V hlavě jí zněla jediná otázka PROČ?! Proč se tohle všechno děje? Proč je ze všeho tak zmatená? Proč ji tak trápí? Proč se špatné věci stávají dobrým lidem? Proč by si měla nechávat dál ubližovat?

Nikdo přeci nemá právo komukoliv ubližovat. Nikomu nebyla udělena pravomoc někoho hanit, dělat někomu ze života peklo, když se ten druhý snaží o nebe. Vzdychla. Rozhlédla se kolem sebe na tu spoušť. Krasohled utvořený ze střepů z rozbitého talíře. Říká se, že na všem se má hledat něco pozitivního a střepy přeci přináší štěstí, ne? Usmála se. Bude líp! Vždycky může být líp!

Vzpomněla si na motivační plakáty, které měla ve své poradně. Stálo na nich:

NIKDY nedejte na ošklivá ve zlém myšlená slova cizích ani blízkých.

VŽDYCKY mějte na paměti to, co chcete a co si přejete.

VĚŘTE SI.

Jediný, kdo ŽIJE váš život, JSTE VY SAMI.

Na svém stole v poradně měla keramický květináč, v němž měla tužky a veškeré kancelářské potřeby. Na tomto květináči měla také přilepený lísteček tak, aby na něj viděla. Na lístečku byla napsaná tři slova: KOMUNIKACE, DŮVĚRA, LÁSKA, neboť všechny tyto věci jdou ruku v ruce a jedna bez druhé nedokáže fungovat. Pod těmito třemi slovy stálo: Nevrátíš kámen, který jsi hodil.

Emmě se nakonec ve skutečnosti ulevilo. Spadla z ní obrovská tíha. Mnohokrát už stála na kraji skály, dívala se do hlubokých propastí, odrážela se ode dna. A přesně to z ní dělalo tu silnou ženu, tu silnou osobnost, kterou se krůček po krůčku stávala. Každý takový okamžik ji dělal silnější. V posledních týdnech, nebo spíše měsících, se cítila, jako by byla pohřbená zaživa. Jako by denně vdechovala tuny hlíny, která jí zanášela plíce a ona se ne a ne nadechnout. V hloubi duše si přála, aby Radek odešel a už se nevracel. Nyní už věděla, že jí bez něj bude líp.

Inna

Slunce rozpálilo kožené sedačky v Innině autě tak, že se tam ani nemohla v krátké sukni posadit. Nastartovala a zapnula klimatizaci, aby se v autě dalo vydržet. Byl horký letní den a Inna se vydala na svou další pracovní cestu do Prahy. Jezdila tam každé dva měsíce a pokaždé byla ubytovaná v hotelu Experience.

Inna políbila na rozloučenou svou dcerku a manžela, který ani nepočkal, než pojedou a s prostým ahoj odešel dovnitř do domu. Inna pokrčila rameny, naposledy pohládila Klaudii po vlasech, dala si kufr pod zadní sedačky a posadila se do již příjemně vychlazeného auta. Nasadila si sluneční brýle a vyrazila na cestu, kterou znala už poslepu.

Dorazila na hotel přesně podle plánu navigace za hodinu a dvacet minut. Pozdravila recepční Šárku, která se na ni hned usmála. Šárka si jako už poněkolkáté zapsala její osobní údaje a podala jí kartu od